

Niet enkel voor de gezondheid heeft alcohol schadelijke gevolgen, ook voor de relatie met kind en partner

Het wapen van het woord

Bisschop, priesters en gelovigen tonen solidariteit met werknemers Ford

- Kerkgemeenschap leeft mee met getroffen arbeiders en bedienden
- Er is aandacht in vieringen, in menselijke contacten aan de fabriekspoort en tijdens de solidariteitsmars

Jan COLLA

Enkele weken na de onheilsboodschap van de definitieve sluiting komen nog elke dag mensen kijken, luisteren, praten of gewoon aanwezig zijn aan de fabriekspoort van Ford op het industrieterrein in Genk-Zuid. Aan een container met smeulende palletten tussen uitgebrande autokarkassen staan in een klein tentendorp enkele tientallen werknemers in groepjes. Ook mgr. Patrick Hoogmartens, de bisschop van Hasselt, schuift discreet in een kringetje.

„Ik voelde dat ik mijn rol om mensen te bemoedigen moest opnemen. Hun getuigenissen raken me erg: mensen die hier al twintig of dertig jaar werken, koppels die hun baan kwijt zijn. Je voelt de dramatiek, maar tegelijk ben ik getroffen door hoe de mens iets schoons heeft als hij zich oprecht solidair toont.”

Welke rol kan een gelovige gemeenschap spelen in dergelijk collectief drama? „In zowat alle parochies is de zondag na de bekendmaking van de sluiting gevraagd om als christenen aandacht te hebben voor getroffen mensen, ook van andere bedrijven waar mensen ontslagen worden. ACW-pastor Jef Sanen reikte een tekst aan voor een kaarsenritueel, en dat is op heel wat plaatsen goed begrepen. Ruddy Pareyns, gewezen ACW-pastor en nu priester in Waterschei bij Genk, stelde een modelhomilie op. We krijgen als Kerk wel eens het verwijt dat we te laat of niet reageren op maatschappelijke kwesties. Nu was die voeling er wel en ik krijg goeie reacties.”

In de miserie van de andere klinkt voor christenen een appel om niet zomaar toe te kijken, luidt het in die homilie: „Willen

Bisschop Patrick Hoogmartens aan de poort bij Ford, tussen de getroffen arbeiders: „Je voelt de solidariteit.” © Rudi Van Beek

wij echte christenen en ten volle Kerk zijn, dan moeten al die zorgen hun weerklank vinden in ons hart. Wij zijn geroepen om in de pijn, in de ontgoocheling en in de woede van de getroffen werknemers te delen.”

„We mogen niet, zoals de Europese directie, te laf zijn om tussen de mensen te gaan staan”

„We moeten helder maken hoe we als Kerk aankijken tegen dit soort situaties”, zegt Ruddy Pareyns, auteur van die tekst. „Onze mogelijkheden zijn beperkt, maar we hebben wel het wapen van het woord. Christenen maken niet het verschil met hun standpunten, ook niet met het aanreiken van ‘betere

oplossingen, maar op de langere termijn hebben we ook het wapen van de hoop. Aandacht en fijngevoeligheid krijgen door ons geloof een langere adem, dat maakt de solidariteit duurzamer.”

Pareyns was met enkele medepastores en met de Genkse deken ook al aan de poorten. „Als er iets ergs gebeurt, hebben mensen de nood om samen te komen. ‘We zijn bij elkaar’, dat gevoel is belangrijk”, weet hij.

In het tentje van ACV appreciëren ze die belangstelling, al klinkt een van de militanten ook wat gelaten. „Fijn dat mensen hier wat komen babbelen, maar eerlijk: concreet levert dat voor ons weinig op.” „Die gevoelens begrijp ik”, zegt Pareyns. „Een bisschop of politicus die op bezoek komt, brengt de fabriek niet terug. Maar stel dat niemand naar de poorten komt om zijn steun te betuigen, dan voel je

je als werknemer pas echt verlaten. De Europese directie was te laf om bij de mensen te verschijnen met de slechte boodschap. Het belang van ons gezicht te laten zien, is precies dat: wij mogen niet te laf zijn om als medemens tussen de mensen te gaan staan.”

Intussen voelen werknemers die in andere, kleinere bedrijven bijna geruisloos op straat komen te staan, zich wat verwaarloosd. Ook de Kerk ontsnapt niet aan de kritiek dat ze hun minder aandacht geeft. „Hun ‘verlatenheid’ is precies wat Ford-werknemers zouden voelen als er niemand aan de poorten zou komen. We moeten ook voor al die andere sociale drama’s aandacht hebben, maar we mogen niet terughoudend worden om over Ford te spreken omdat we over andere dingen misschien te weinig praten. Het is niet omdat je als priester niet bij alle zieken in

je parochie kunt langsgaan, dat je dan maar met alle bezoeken moet stoppen.”

Op de protestmars op 11 november in Genk waren de Limburgse parochies alvast prominent aanwezig achter het spandoek *Limburgse kerkgemeenschap solidair*. „Ik riep onze parochies bewust op niet enkel om mee te leven, maar ook om mee op te stappen”, zegt bisschop Hoogmartens. „Het gaat immers over de toekomst, niet alleen van de Ford-werknemers, maar ook van al die anderen, en van ons allemaal. We zien almaar beter in dat mensen ook het slachtoffer kunnen worden van complexe economische wetmatigheden en ingewikkelde sociale en fiscale systemen. De twee positieve woorden van de mars, *Limburg leeft mee* en *Voor de toekomst*, daar moeten we ons in solidariteit blijven achter scharen.”